

Rolnummer 1711
Arrest nr. 61/2000 van 25 mei 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 320, 4^e, van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, L. François, J. Delruelle, A. Arts en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 9 juni 1999 in zake S. Lachaal, R. Ragha en F. Broes, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 23 juni 1999, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat het aan de biologische vader - en dus aan het kind wanneer dit laatste meer dan 300 dagen na de datum van de feitelijke scheiding van de echtgenoten is geboren - de mogelijkheid biedt het biologische vaderschap in de plaats te stellen van het wettelijke vaderschap alleen in die gevallen waarin de echtscheiding van de moeder en van de vermoede vader van het kind is uitgesproken op grond van de artikelen 229, 231 of 232 van het Burgerlijk Wetboek, waarbij aldus wordt uitgesloten dat ten aanzien van diezelfde personen dezelfde datum van feitelijke scheiding in aanmerking kan worden genomen indien de echtgenoten door onderlinge toestemming zijn gescheiden ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De verzoeker voor de feitenrechter heeft zich tot de Rechtbank van eerste aanleg gericht teneinde de toelating te verkrijgen om een kind te erkennen waarvan zijn levensgezellin de moeder is en voor recht te doen zeggen dat het kind voortaan zijn naam zal dragen. Dat kind is geboren enkele dagen vooraleer de Rechtbank de echtscheiding door onderlinge toestemming uitsprak van de moeder en de man die geacht wordt de vader van het kind te zijn (krachtens artikel 315 van het Burgerlijk Wetboek) maar ten aanzien van wie het kind geen bezit van staat van kind heeft.

Aangezien het openbaar ministerie zich tegen de eis heeft verzet om reden dat aan geen enkele van de in artikel 320 van het Burgerlijk Wetboek vastgestelde voorwaarden is voldaan en dat het kind niet geboren is meer dan 300 dagen nadat het proces-verbaal is opgemaakt met toepassing van artikel 1292 van het Gerechtelijk Wetboek, heeft de verzoeker de vraag opgeworpen naar de overeenstemming van artikel 320, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet : doordat die bepaling het geval uitsluit van de echtscheiding die is uitgesproken naar aanleiding van een procedure van onderlinge toestemming, zou zij immers ertoe leiden dat de kinderen uit een huwelijk waaraan een einde zou zijn gemaakt bij onderlinge overeenkomst, worden bestraft en de staat van afstamming van een kind afhankelijk wordt gemaakt van het type van echtscheidingsprocedure die door zijn vermeende verwekkers is ingesteld. Dat verschil in behandeling zou, volgens de verzoeker, het resultaat zijn van een materiële vergissing bij de totstandkoming van de wet van 27 december 1994, waaruit de in het geding zijnde bepaling is ontstaan.

De Rechtbank heeft bij de vaststelling dat de in het geding zijnde bepaling daadwerkelijk, wat betreft de vervanging van het wettelijke vaderschap door het biologische vaderschap, zowel aan het kind als aan de biologische vader een verschillend lot voorbehoudt, naargelang de vermeende verwekkers van het kind al dan niet ervoor gekozen hebben uit de echt te scheiden door onderlinge toestemming, aan het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag gesteld.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 23 juni 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 10 augustus 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 14 augustus 1999.

Memories zijn ingediend door :

- S. Lachaal, wonende te 1080 Brussel, Scheldestraat 9/3, bij op 21 september 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 24 september 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 15 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- S. Lachaal, bij op 10 november 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, bij op 10 november 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 30 november 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 23 juni 2000.

Bij beschikking van 1 maart 2000 heeft de voorzitter in functie gezegd dat rechter M. Bossuyt verslaggever wordt en heeft hij de zetel aangevuld met rechter A. Arts.

Bij beschikking van 1 maart 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 21 maart 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 3 maart 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 21 maart 2000 :

- zijn verschenen :

. Mr. P. Jaspis, advocaat bij de balie te Brussel, voor S. Lachaal;

. Mr. D. Van Heuven, advocaat bij de balie te Kortrijk, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. François en M. Bossuyt verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de vergelijkbaarheid

A.1.1. De Ministerraad, die in herinnering brengt dat artikel 320 van het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een kind door een andere man dan de echtgenoot van de moeder enkel toestaat in gevallen die telkens een gerechtelijke akte veronderstellen waarin wordt vastgesteld dat de echtgenoten niet meer samen waren op het ogenblik dat het kind werd verwekt, is van mening dat de in de prejudiciële vraag beoogde verschillende categorieën van personen niet vergelijkbaar zijn : de echtscheiding door onderlinge toestemming is een vorm van echtscheiding zonder rechtsgrond die niet vergelijkbaar is met de andere vormen van echtscheiding, waardoor de wetgever de bekritiseerde maatregel heeft kunnen nemen.

A.1.2. S. Lachaal is van mening dat de Ministerraad geen afdoend element levert om de niet-vergelijkbaarheid vast te stellen : de aanwezigheid of afwezigheid van een « rechtsgrond » voor de echtscheiding vormt een niet-relevant argument en het is een illusie de « motieven » van de echtscheiding op kunstmatige wijze af te stemmen op de « gronden » ervan, in juridisch-technische zin.

Ten aanzien van het verschil in behandeling

A.2.1. S. Lachaal is van mening dat enkel een verzuim van de wetgever kan verklaren dat het geval van de echtscheiding door onderlinge toestemming niet is vermeld in artikel 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek bij de wijzigingswet van 27 december 1994. De vraag is nochtans aangehaald tijdens de parlementaire voorbereiding, aangezien er amendementen werden ingediend teneinde een discriminatie in het afstammingsrecht af te schaffen en de verschillende echtscheidingsprocedures op grond van bepaalde feiten eenvormig te maken; ofschoon in de Kamer het geval van de echtscheiding door onderlinge toestemming niet in overweging was genomen, scheen in de Senaat de uitbreiding tot andere echtscheidingsprocedures vanzelfsprekend te zijn, ook al gaat de goedgekeurde tekst in werkelijkheid niet zo ver. Het in het geding zijnde verschil in behandeling beantwoordt niet aan een objectief en redelijk verantwoord criterium.

A.2.2. Voor de Ministerraad is er geen sprake van onoplettendheid vanwege de wetgever: de amendementen met betrekking tot de artikelen 318, § 3, en 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek strekten enkel ertoe alle gevallen van echtscheiding op grond van bepaalde feiten op voet van gelijkheid te stellen : de echtscheiding door onderlinge toestemming is bewust en wettig weggelaten.

A.2.3. De beperking van de mogelijkheden tot erkenning door een andere man beantwoordt, volgens de Ministerraad, aan de drievoudige doelstelling om de rust van de legitieme gezinnen, de rechtszekerheid en het belang van het kind te vrijwaren. In het geval van de echtscheiding door onderlinge toestemming (die een echtscheiding zonder grond is), worden de echtgenoten - zelfs als ze elk een verschillende woonplaats hebben - geacht een levensgemeenschap te behouden met de bij een huwelijksband horende geslachtsgemeenschap en echtelijke trouw en zulks tot de vordering tot echtscheiding is ingesteld of tot de rechter de beide echtgenoten machtigt tot afzonderlijk verblijf. Gedurende die periode kan men veronderstellen dat de rust van het gezin behouden blijft en op zijn minst niet definitief wordt verstoord, en dat een (zelfs slechts tijdelijke) verzoening tussen de echtgenoten mogelijk blijft.

Daarentegen maken de fout of de feitelijke scheiding door de rechter vastgesteld in de andere echtscheidingsprocedures het mogelijk redelijkerwijze te veronderstellen dat de rust van het gezin reeds definitief verstoord was op het ogenblik van de feitelijke scheiding en dat geen enkele verzoening meer mogelijk was.

A.2.4. Volgens de Ministerraad heeft de wetgever, die de rust van de gezinnen heeft willen beschermen, de erkenning van een kind door een andere man dan de echtgenoot van de moeder toegestaan, wanneer de rust van het gezin reeds definitief verdwenen is of verondersteld wordt te zijn verdwenen; dat is met name het geval wanneer het kind verwekt is na de datum van de feitelijke scheiding, gevolgd door de ontbinding van het huwelijk door echtscheiding op grond van fout of op grond van langdurige feitelijke scheiding der echtgenoten. Dat is niet het geval wanneer het kind verwekt is na de feitelijke scheiding (niet door een rechter bevolen of bekrachtigd) waarna het huwelijk werd ontbonden ingevolge het instellen van een echtscheidingsprocedure door

onderlinge toestemming : de echtgenoten worden immers geacht hun levensgemeenschap voort te zetten tot de datum waarop de echtscheidingsprocedure wordt ingesteld en hun betrekkingen zijn niet dermate verstoord dat het voor hen onmogelijk is zich samen te bekommeren over het lot van hun kinderen (de uitoefening van het gezag over de persoon en het beheer van de goederen en het recht op persoonlijke omgang met de minderjarige kinderen moeten daarentegen het voorwerp uitmaken van een overeenkomst, die uiteraard geen rekening houdt met de reeds verwekte maar niet geboren kinderen op de datum van het echtscheidingsvonnis, maar men kan veronderstellen dat de bedoeling van de wetgever was dat de echtgenoten ook een aangepaste regeling zouden vinden voor het kind dat kort na de echtscheiding is geboren, wetende dat alle leden van het kerngezin in strikte zin het vaderschap kunnen betwisten binnen de in artikel 318 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde termijn).

A.2.5. Volgens de Ministerraad verantwoordt de zorg van rechtszekerheid tevens de beperking van de mogelijkheden tot erkenning vermits die zekerheid bedreigd zou zijn door de mogelijkheid die wordt geboden aan een andere man dan de echtgenoot om een kind te erkennen dat is geboren op het ogenblik dat zijn wettige ouders uit de echt zijn gescheiden door onderlinge toestemming sinds minder dan 180 dagen, terwijl laatstgenoemden bewezen hebben dat ze in staat zijn met elkaar overleg te plegen in verband met de uit het huwelijk geboren kinderen, en men kan veronderstellen dat zij de situatie kunnen regelen van het kind dat buiten het huwelijk is geboren maar tijdens het huwelijk is verwekt, bij ontstentenis van elke betwisting van vaderschap door een lid van het kerngezin.

A.2.6. Het belang van het kind ten slotte verantwoordt, volgens de Ministerraad, dat dat kind enkel kan worden erkend door een andere man dan de echtgenoot, indien geen enkel lid van het kerngezin het vaderschap heeft betwist en indien de echtgenoten, doordat ze voor echtscheiding hebben gekozen, bewezen hebben (en verondersteld worden dit te blijven doen) samen de belangen van hun kinderen of de kinderen die geacht worden de hunne te zijn te behartigen. Het is die beperking op de mogelijkheid om door een andere man te worden erkend, die het kind beschermt, dat, in tegenstelling tot wat S. Lachaal beweert, niet gestraft wordt naargelang zijn ouders uit de echt zijn gescheiden door onderlinge toestemming dan wel op grond van bepaalde feiten.

A.2.7. S. Lachaal antwoordt dat de Ministerraad zich niet baseert op de parlementaire voorbereiding en dat hij de wetgever bedoelingen toedicht die uit de lucht gegrepen zijn. Ongeacht de in aanmerking genomen echtscheidingsprocedure, is er de wil van de echtgenoten om een einde te maken aan de huwelijksband, is de mogelijkheid tot verzoening in geen enkel geval uitgesloten en blijft de plicht van trouw bestaan totdat de echtscheiding is uitgesproken. Hoewel het redelijkerwijze verantwoord is dat de wetgever de gevallen van artikel 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek heeft afgebakend, is de ontstentenis van verwijzing naar de echtscheiding door onderlinge toestemming geenszins verantwoord : de andere echtscheidingsprocedures bieden geen enkele bijkomende waarborg ten aanzien van het definitieve karakter van het verbreken van de huwelijksband, dat uitsluitend wordt bevestigd door de uitspraak van de echtscheiding zelf, ongeacht de gevolgde procedure.

A.2.8. S. Lachaal doet, ten aanzien van het belang van het kind, tevens gelden dat het niet verantwoord is de kinderen te straffen wier ouders het bewijs hebben geleverd van een zekere maturiteit en van hun bekwaamheid om zelfstandig een conflict binnen het gezin op te lossen : de rust van de gezinnen mag niet verward worden met een zekere anachronistische moraal die vreemd is aan de belangen van de kinderen. Het argument van de rechtszekerheid is niet relevant vermits het hier niet gaat om de rechtstreekse betwisting van het vaderschap door een derde - wat kan leiden tot het feit dat het kind geen vader meer heeft - maar om een biologisch vaderschap in de plaats te stellen van een juridisch vaderschap. Zulks verbieden in het enkele geval van de echtscheiding door onderlinge toestemming druist in tegen artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, op basis waarvan het Hof in Straatsburg van mening is dat de inachtneming van het gezinsleven vereist dat de biologische en sociale werkelijkheid voorrang heeft op een wettig vermoeden dat zowel in botsing komt met de vaststaande feiten als met de wens van de betrokken personen, zonder echt iemand ten goede te komen.

Het hier bekritiseerde onderscheid heeft bovendien tot gevolg dat het een « secundaire discriminatie » in het leven roept tussen, enerzijds, alle kinderen waarvan het wettige vaderschap is betwist op basis van artikel 318 van het Burgerlijk Wetboek binnen de termijn van één jaar bedoeld in artikel 332 van het Burgerlijk Wetboek en, anderzijds, de kinderen die, aangezien die termijn niet is benut door de houders van het recht tot betwisting en intussen een echtscheiding door onderlinge toestemming heeft plaatsgevonden, geen enkele mogelijkheid hebben om hun biologisch vaderschap voorrang te doen hebben op het « wettige » vaderschap (tenzij door middel van adoptie).

- B -

B.1. Artikel 320 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt :

« Wanneer het vaderschap dat vaststaat krachtens artikel 315 of 317 niet bevestigd wordt door het bezit van staat, kan het kind met machtiging van de rechtbank van eerste aanleg van zijn woonplaats, worden erkend door een andere man dan de echtgenoot :

1° ingeval het kind geboren is tenminste 180 dagen na de ontbinding of de nietigverklaring van het huwelijk van de moeder;

2° ingeval het kind geboren is meer dan 300 dagen na de inleidingszitting bedoeld in artikel 1258 van het Gerechtelijk Wetboek en geen proces-verbaal van verzoening is opgemaakt, of na de beschikking van de voorzitter zitting houdend in kort geding, waarbij de echtgenoten gemachtigd worden een afzonderlijke verblijfplaats te betrekken, of na de verklaring bedoeld in artikel 1289 van hetzelfde Wetboek, en minder dan 180 dagen na de definitieve afwijzing van de eis of na de verzoening van de echtgenoten;

3° ingeval het kind geboren is meer dan driehonderd dagen na een beschikking van de vrederechter gegeven krachtens artikel 223 van dit Wetboek, waarbij de echtgenoten gemachtigd worden een afzonderlijke verblijfplaats te betrekken, en minder dan honderdtachtig dagen nadat aan deze maatregel een einde is gekomen, of nadat de echtgenoten feitelijk herenigd zijn geweest;

4° ingeval het kind geboren is meer dan 300 dagen na de datum van de feitelijke scheiding wanneer de echtscheiding is uitgesproken krachtens de artikelen 229, 231 of 232. »

B.2. Artikel 320 van het Burgerlijk Wetboek staat een andere man dan de echtgenoot van de moeder toe een kind te erkennen, wanneer het vaderschap van de echtgenoot niet bevestigd wordt door het bezit van staat, en voor zover hij daartoe gemachtigd is door de rechtbank van eerste aanleg en het kind geboren is in bepaalde gevallen waarin de echtgenoten niet meer samen waren op het ogenblik dat het kind werd verwekt.

B.3. Het in het geding zijnde artikel 320, 4°, roept, zowel onder de kinderen als onder diegenen die beweren de biologische vader ervan te zijn, een verschil in behandeling in het leven ten aanzien van de mogelijkheid om «het biologische vaderschap in de plaats te stellen van het wettelijke vaderschap » naargelang de echtscheiding van de vermoedelijke verwekkers van het kind verkregen is op basis van artikel 229, 231 of 232 van het Burgerlijk Wetboek ofwel of het gaat om een echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken op basis van artikel 233 van dat Wetboek.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5.1. Het in het geding zijnde verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk de wijze van totstandkoming van de echtscheiding. Het Hof moet echter onderzoeken of dat criterium relevant is ten aanzien van het door de wet nagestreefde doel.

B.5.2. De in het geding zijnde bepaling vindt haar oorsprong in de wet van 1 juli 1974 « tot wijziging van sommige artikelen van het Burgerlijk en het Gerechtelijk Wetboek, betreffende de echtscheiding », waarbij de echtscheiding wegens feitelijke scheiding van meer dan tien jaar (termijn die nadien werd ingekort) is ingevoerd. De wetgever heeft geoordeeld dat het kind dat geboren is meer dan 300 dagen na het begin van de feitelijke scheiding van zijn moeder en zijn vermoedelijke vader, door het gevolg van het huwelijk, na de scheiding, met toestemming van de rechtbank, door zijn biologische vader erkend kan worden. De wet van 31 maart 1987 die het afstammingsrecht hervormde, nam die hypothese in artikel 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek over. In de formulering die aan artikel 320 was gegeven bij de hervorming van het afstammingsrecht bij de wet van 31 maart 1987, werd de erkenning onder de voorwaarden van dat artikel beperkt tot het enkele geval waarin de echtscheiding wordt uitgesproken wegens feitelijke scheiding. Die mogelijkheid tot erkenning werd vervolgens bij de wet van 27 december 1994 uitgebreid tot de gevallen waarin de feitelijke scheiding gevolgd wordt door een echtscheiding op grond van bepaalde feiten krachtens de artikelen 229 of 231 van het Burgerlijk Wetboek. Die mogelijkheid daarentegen werd niet uitgebreid tot de gevallen waarin de feitelijke scheiding wordt gevolgd door een echtscheiding door onderlinge toestemming.

B.5.3. De mogelijkheid om het wettelijk vaderschap toe te kennen aan de biologische vader wanneer het kind geboren is meer dan 300 dagen na de feitelijke scheiding van zijn moeder en haar echtgenoot, beantwoordt aan een van de door de wetgever nagestreefde

doelstellingen bij de aanneming van de wet van 31 maart 1987. Het ging immers erom, wat de afstamming betreft, «de waarheid zoveel mogelijk te benaderen», dit wil zeggen de « biologische afstamming » (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 305-1, p. 3). Die doelstelling werd echter gematigd door de wil van de wetgever om « de rust der families » in acht te nemen en ze te beschermen (*ibid.*, p. 15).

Teneinde, in een zekere mate, die beide doelstellingen met elkaar te verzoenen, heeft de wetgever de indeplaatsstelling van vaderschap aan bepaalde voorwaarden onderworpen. In de eerste plaats heeft hij ze uitgesloten wanneer het vaderschap van de echtgenoot bevestigd wordt door het bezit van staat. Vervolgens heeft hij aan een rechtbank de zorg toevertrouwd om «de juistheid van de na te leven voorwaarden [na te gaan] » en « [te] onderzoeken of de erkenning aan de werkelijkheid beantwoordt », zonder evenwel te « oordelen over de opportuniteit van de erkenning » (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 904-2, p. 85).

B.5.4. Het criterium van de wijze van echtscheiding vertoont geen relevante band met de aldus nagestreefde doelstellingen. Indien het vaderschap van de echtgenoot niet bevestigd wordt door het bezit van staat en wanneer een feitelijke scheiding wordt gevolgd door een echtscheiding en een kind geboren wordt meer dan 300 dagen na die feitelijke scheiding, bestaat er geen reden meer om aan dat kind en zijn biologische vader het recht tot vaststelling van de afstamming te weigeren. De in artikel 320 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde machtiging van de rechter, die bovendien geëist wordt in alle gevallen, maakt het mogelijk te onderzoeken of een feitelijke scheiding werkelijk heeft plaatsgevonden meer dan 300 dagen vóór de geboorte, wat overeenkomt met de zorg van de wetgever om te garanderen dat de erkenning overeenstemt met de werkelijkheid.

Bovendien, wanneer de echtscheiding wordt uitgesproken, of het nu wegens feitelijke scheiding is, op grond van bepaalde feiten of door onderlinge toestemming, verdwijnt de gezinskern en is er dus in elk van die gevallen geen «rust der families » meer die dient te worden beschermd.

B.6. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 320, 4°, van het Burgerlijk Wetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de echtscheiding door onderlinge toestemming niet vermeldt.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 25 mei 2000.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior